

Ceymax

– MCU :) • 03 Mayıs 2024

Max birden irkildi, haykırışlar içini parçalamıştı bir anda aştı bahçe duvarlarını, havlamalar ve insan sesleri birbirine karışmıştı ki Hakan Bey de koşarak çıktı evden. Bahçeyi hızla katederek sokak kapısına ulaştı İhsan amca zor zaptediyordu Max'ı, Pakize anne de bir köşeden endişe dolu gözlerle olan biteni izliyordu. Derken Ayten Hanım da olay yerine çıktı geldi üzerindeki sabahlıkla, çocuklar uyuyorlardı. Günün erken saatleri sayılırdı pek kimsecikler yoktu ortalıklarda, hafta sonuydu.

Marshall yardımları döneminden kaldığı izlenimi veren askeri cemseden bozma kasası ince tellerle örülmüş bir beyaz yarı kapalı kamyonet vardı kapının önünde. Üzerinde falanca belediye ekibi yazan. İçi pek seçilemiyordu ama kimi kasanın iç bölümlerinde yatan kimi ayakta durmaya çalışan yaklaşık bir düzine köpek vardı metal kalenin üstünde havlamalarıyla tüm insani duyguları alarma geçiren.

Hakan Bey hali vakti yerinde çok zengin bir aileden geliyordu, seçim döneminde hem ailesinin ısrarları ve hem de ülkenin yaşadığı zor günlere bir katkısı olabileceği kanaatiyle ekonomiden sorumlu üst düzey bir bürokrat olarak atanmayı kabul etmişti. Fevkalade naif bir karaktere sahipti, kararlıydı, güçlüydü, sözünü esirgemezdi, yalakalık diye bir kavramla hiç haşır neşir olmamıştı, halk tarafından çok sevilirdi, gariban fakir fukara babası olarak bilinirdi. Hiçbir zaman sıfatının arkasına gizlenme gereksinimi duymamıştı. Zamanın kısıtlılığı olayın aniliği gibi birkaç mesnet üst üste gelince belediye itfa ekibine birkaç cümlede tanıttiverdi kendisini tuhaf bir utanma duygusuyla karışık.

Beyaz bir köpekçik neredeyse tam kapının önünde yerde yatıyordu her iki bacağı da kan revan içerisinde kalmıştı, sanki bir tanesi de kopacakmış gibiydi sıkıştığı telin içerisinde, belki de kopmuş ama ufak bir kemik çıtırtısı ile yerinden çıkartılmayı bekliyordu. İki tane uzun demir çubuğunun bir ucunda köpekçiğin ön bacaklarına geçirilmiş kement bozması dikenli teller diğer ucunda da rocky bilbao kırması iki insan eli vardı. Uyuşturucu bir şekilde etkisini göstermemiş ya da gecikmiş ya da insanın içindeki bastırılmayan hayvani şiddet duyguları bir on dakika bekleyememişti. Öyle ya hafta sonuydu onlar da işlerini hemen bitirip evlerine döneceklerdi, fazla mesai ücreti de yoktu, zor bir işti hakikaten ama ekmek paralarıydı bu. Neler çekmişlerdi bu işe girebilmek için, onların da içi sevgi doluydu, herkes gibilerdi ama buydu işleri, hak etmelilerdi, ne yapabilirlerdi ki başkaca.

Max'ı tutmak her geçen dakika güçleşiyordu, kısa bir konuşma yapıldı, bir tuhaf, bir hızlı, bir garip karar verme sürecini müteakip Hakan Bey köpeğe sahiplenmişti oracıkta, ilaç etkisini göstermiş kırmızı beneklere bürünmüş beyaz tüyler cansız gibi yatıyordu yerde. Max sanki dünyaya meydan okurcasına ısrarla kırmızılıkları yalıyor temiz tutmaya çalışıyordu beyazlıkları, ama içgüdü, ama ruh, ama hayvanca da olsa bir asalet mücadelesiyle. Max hiç böyle yapmazdı, Danualar çok gösterişli köpeklerdi neredeyse mini bir at büyüklüğüne denk o iri cüsseleri ile daha çok çocukların korunması ve onlara şefkatlice yaklaşarak oyun arkadaşları olmak gibi hasletleri vardı doğuştan, küçücük bir terrier havlamasından bile ürkerlerdi. Görevlilerin bu bilgilere sahip olmaması ve görüntüyle mütenasip tepkileri de bir an olsun onları durdurmaya yetmişti.

Emektar bahçıvan, bekçi, şöför ez cümle her işin adamı yılların İhsan Amcası da üstüne düşeni ziyadesiyle yapmış Hakan Beyin gelmesine kadar geçen sürede duruma el koymuştu. Ailenin imkanlarıyla köpekçiği bir veteriner kliniğine nakletmek zor olmamıştı, Max'i saniye alıkoymak mümkün değildi, o da gitti İhsan Amca ve Hakan Bey'le birlikte. Veteriner elinden geleni yaptı, bacaklara birer çubuk bağladı, dikiş attı, ilerleyen günlere kontrol için randevu verdi, koruyucu aşılar vurdu. Ve geldi sadete " görünüm olarak bacakları kurtardık ama sinirler parçalanmış çok hırpalanmış, kullanması neredeyse mümkün değil artık bu bacakları, belki vücut kendi sağlayabilir iyileşmeyi ama mümkün gözüküyor " .

Aradan birkaç ay geçmişti, çocuklar da sevmişti köpekçik aşağı köpekçik yukarı. Pakize Anne de tam bir Anadolu kadınıydı İhsan Amca makam şöfrülüğü yaparken tüm evi çeker çevirirdi, hiç yüksünmez eşinin işlerini de yapardı, burası evleri gibiydi. Hakan Bey ellerine doğmuştu, rahmetli babasının evinde çalışırlardı eskiden, İhsan Amcayla da orada tanışmış ve evin beyi evlendirivermişti onları, ne büyük bir iyilikti onlar için. Oysa eski toprak hayattaki en değerli varlığa yani insana yatırım yapmış ve çok sevdiği oğlu Hakan'ı bir nebze bu çifte emanet edivermişti, yatırım meyvelerini bire bin geri veriyordu

şimdilerde. Çok becerikli bir kadındı Pakize Anne her iş gelirdi elinden, ilk günlerde Max'ın kulübesinde kalan köpekçiğe hemen bir klübe yapıvermişti karkas türünden, İhsan Amca da akşamları geldikçe ince işlerine yardım ediyordu. Hakan Bey sevgi dolu bir insandı Max'ın kulübesine zamanında kimseyi müdahale ettirmemişti, bir köpek villasıydı sanki, yemeğini yiyip suyunu içtiği yerler ile uyuduğu yer bölümleri oda odaydı.

Köpekçiğin durumunda hiçbir değişme yoktu, acı çekmediği belliydi ama yürüyemiyordu, Max onu muhtelif yerlerinden tutarak hareket ettiriyor, bazen boynundan çekiştiriyor bazen de yavrusunu taşıy gibi çimenliklere sürüklüyordu, kulübesine taşınmasına izin vermemiş ve yanından hiç ayırmıyordu. Her geçen gün daha da zorlaşıyordu olan biten ile yaşamak, çocuklar Max'den, Max ise köpekçikten vazgeçmiyordu, ara ara çocuklarla oynuyor koşuyor hopluyor zıplıyor ama neredeyse her saat başı hemen dönüyordu köpekçiğin yanına, dişiydi, iç parçalayan bir aşk yaşıyordu muhtemelen. Yemeğini bazen ağzıyla yediliyor, suyunu taşıyor, kendisi onu çimenlere taşımadan altına kaçırsa üzerini toprakla örtüyor ve bir şekilde diğerlerinin görmesini engelliyordu. Herkes zamanla duruma alışmaya başlamış idi.

Hakan Bey bir akşam üstü eve döndüğünde, çocukların Ceyda Ceyda diye seslenişlerini duydu. Merakla sordu yavrum neden böyle sesleniyorsunuz diye, evin hanımı Ayten köpekçiğe bu adı koymuştu. Tamam yavrum siz oynamaya devam edin ama köpekçiği de yormayın Max'e freezby antrenmanı yaptırın biraz deyip içeri geçiyordu ki “ baba onun adı Ceyda “ uyarısıyla duraladı, fakat kendi bir yanıt vermeden açtı kapıyı sinirli ama çocukların duymayacağı bir şekilde Ayten Hanımı çağırıldı.

Tartışma son derece düzeyli fakat oldukça sert geçmişti. Ceyda Hakan Bey'in uzun yıllar birlikte olduğu çocukluk arkadaşıydı, bu arkadaşılık muhtemelen aşka da dönüşmüştü ama bunu kimse bilmezdi ve bu konuda hiç konuşulmazdı. Ailenin durumu iyi olduğu için bir sekiz milimlik film makinaları vardı, Hakan Bey'in neredeyse tüm çocukluğunu ve gençliğini filme almışlardı. Yönetmen de kahir ekseriyette İhsan Amca'ydı, bazen çoluk çocuk bu film şeritlerini izlerlerdi, aile de buradan tanıyordu Ceyda'yı, pek çok kereler film karelerine girmişti ama Hakan Bey pek bahis etmezdi bu konudan. Ayten Hanım Pakize Anneyle İhsan Amcayı da çok zorlamıştı bu konuda ama tabu gibiydi evde tek sözü edilmezdi, şimdi intikamını alıyordu acı bir şekilde, neyin intikamıysa ? Kimbilir belki de küçük bir oyundu bu Hakan Bey 'i konuşurmak için. Ayten Hanım da eşiydi sonuçta, kadınca, hatta insanca bir meraklı bu ama hiç sonuç vermedi, artık Hakan Bey de Ceyda diye çağırıyordu köpekçiği.

...ve Max ile Ceyda'nın altı tane nur topu gibi yavrusu oldu. Ya Rab nelere kadirdi, inanılmazdı bu ya, gerçi biraz tuhaf görünümlülerdi ama çoook sevimlilerdi... insanlığa bir ders yazıyordu Ceymax ...

izlerken Ceymax'ı göz yaşları sellere nazire edercesine akıyordu... Ceymax bir öykü oldu... Ceymax muhteşemdi...

Hakan Bey'in içi bir tuhaf oluyordu Ceyda derken ama Ceymax ona da, Ayten Hanıma da, çocuklara da, İhsan Amcaya da, Pakize Anneye de çok Őey anlatıyordu;

Bir türlü sahip olamadıklarımızı...

Ceymax, sevenlerin minik dünyasında mütevazi bir efsane oldu...

Ne yani fon olarak havlamalarla bezeli bir parça mı kullansaydım, en romantiğinden bir aşk Őarkısı hak etmiyor mu bu hikaye ?

Kim ne derse desin bu bir aşk hikayesidir.

MCU :)